

[Statsministeren]

Indvandrerstoppet er imidlertid ikke absolut. Der er givet og vil stadig blive givet opholdstilladelse og arbejdstilladelse, hvor det drejer sig om sammenføring af familier, til ægtefæller og til mindreårige børn af herboende udlændinge. Endvidere modtager Danmark af humanitære grunde flygtninge til varig bosættelse. Det drejer sig både om udlændinge, der selv søger tilflugt her, og om flygtninge, der modtages som led i kvotaordninger eller andre internationale tilsagn. Fra de senere år kan jeg f. eks. nævne flygtningene fra Chile og bådflygtningene fra Sydøstasien.

Der er grund til at understrege, at det er regeringens opfattelse, at de udlændinge, som er kommet her til landet for at arbejde i en anden beskæftigelsesmæssig situation end den, vi står i nu, og som siden har haft ophold her i nogle år, skal sikres rimelige og trygge vilkår. Det gælder både dem selv og deres familie. Regeringen er indstillet på, at de, der er kommet for at blive, også skal have mulighed for det og for efterhånden at indgå som en del af det danske samfund på lige fod med den øvrige befolkning.

Disse udlændinge har, når de overholder de gældende regler og ikke begår grovere lovovertrædelser, ingen som helst grund til utryghed for fremtiden eller specielt til at frygte at skulle blive tvunget til at rejse tilbage.

Som jeg før fremhævede det, er afgørelser om udlændinges ret til ophold her i landet følsomme sager. Det vil derfor aldrig kunne undgås, at der kan rejses kritik af sådanne afgørelser. Men i erkendelse af, hvilken vital betydning disse afgørelser har for den enkelte, har regeringen netop fundet det rigtigt at foretage en gennemgang af reglerne i udlændingeloven med det sigte at give udlændingene en øget beskyttelse. Det er et arbejde, som allerede er blevet sat i gang for nogen tid siden, men som netop nu har givet et synligt resultat i form af en delbetænkning – den kom vist i fredags. Emnet for denne første delbetænkning er udformningen af de administrative retningslinjer for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse og for afgørelse af udvisningssager.

Jeg skal ikke her gå ind i en nøjere gennemgang af betænkningen, men blot nævne, at det bl. a. foreslås, at en række personer, der har en kvalificeret tilknytning til Dan-

mark, eller personer, der bor her, får en egentlig ret til ophold her. Det gælder f. eks. ægtefæller og mindreårige børn. Det foreslås endvidere, at der fastsættes nærmere retningslinjer for adgangen til visse former for ophold, f. eks. studieophold, og for arbejdstilladelse til visse beskæftigelser, der falder uden for det almindelige indvandrerstop.

Udvalgets arbejde vedrørende udvisning har navnlig koncentreret sig om udlændinge, der har en nærmere tilknytning til Danmark. Man har især søgt at begrænse og præcisere adgangen til at udvise sådanne personer. Endvidere foreslås det, at de vigtigste hensyn, som bør tages i betragtning ved afgørelse af, om udvisning bør ske, fastsættes i en bekendtgørelse.

Regeringen ser positivt på udvalgets forslag og redegørelse og finder, at betænkningen udgør et godt oplæg til overvejelse om udarbejdelse af nye regler for dette område. Det nævnte udvalgsarbejde vil i øvrigt fortsætte med henblik på en egentlig revision af lovgivningen om udlændinge.

Perioden efter indrejsen vil nu for hovedparten af indvandrerne være ensbetydende med en integrationsperiode, hvor de ud fra deres vidt forskellige sociale og kulturelle baggrund skal søge at tilpasse sig det danske samfund. Det er klart, at der her melder sig en lang række problemer. Det er undertiden blevet foreslået, at løsningen af disse problemer burde varetages af én central myndighed, specielt oprettet til dette formål. Jeg vil godt benytte lejligheden til at fastslå, at det fortsat er regeringens politik, at udlændinge ikke bør have deres anliggender placeret under særskilte myndigheder, men at de tværtimod i videst mulig udstrækning bør betjenes af samme myndigheder som danske statsborgere. Naturligvis er vi klar over, at der vil være en række fælles træk og problemer med hensyn til denne gruppe medborgere, og det nødvendiggør koordination, det nødvendiggør samarbejde mellem de myndigheder, der mest typisk kommer i berøring med indvandrerne. Det var det, der var baggrunden for, at et udvalg, der i 1973 blev nedsat under socialministeriet, foreslog, at de myndigheder og organisationer, som er berørt af fremmedarbejderproblematikken, regelmæssigt mødes for at drøfte generelle spørgsmål omkring tilpasningen af udenlandske arbejdstagere.